

Ieškinio pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Ieškovė tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas padarė klaidą išaiškindamas Reglamento (EB) Nr. 40/94 ⁽¹⁾ 8 straipsnio 1 dalies b punktą, nes:

Pirmosios instancijos teismas nepaisė aplinkybės, kad suklaidinimo galimybės įvertinimą lemia daug veiksnių, nurodytų Tarybos Reglamento (EB) Nr. 40/94 ⁽²⁾ septintoje konstatuojamojoje dalyje, ir ypač prekių ženklo pripažinimas rinkoje, o ne tik prekių ženklo ir žymens bei nustatytų prekių ir paslaugų panašumas.

Ankstesnis prekių ženklas „Ferrero“ nebuvo naudojamas Vokietijos rinkoje parduodamoms prekėms žymėti. Todėl nėra galimybės suklaidinti paprastą Vokietijos vartotoją, kuris nesieja prekių ženklo „Ferrero“ su jo gaminiais, kad ir kokie panašūs abu žymenys būtų.

Pirmosios instancijos teismas taip pat nepaisė fakto, kad pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką visuomenės suklaidinimo galimybė turi būti vertinama bendrai, atsižvelgiant į visus veiksnus, susijusius su bylos aplinkybėmis. Be to, bendras suklaidinimo galimybės įvertinimas reiškia susijusių veiksnių tarpusavio priklausomybę. Apeliantė tvirtina, kad jei Pirmosios instancijos teismas būtų atsižvelgęs į susijusių veiksnių tarpusavio priklausomybę, būtų padaręs išvadą, kad yra mažas suklaidinimo pavojus.

⁽¹⁾ OL L 011, P. 1 – 36.

⁽²⁾ OL L 209, P. 18 – 19.

2006 m. gegužės 24 d. Il Ponte Finanziaria SpA pateiktas apeliacinis skundas dėl 2006 m. vasario 23 d. Pirmosios instancijos teismo (ketvirtoji kolegija) sprendimo byloje T-194/03 Il Ponte Finanziaria SpA prieš VRDT ir Marine Entreprise Project Società Unipersonale di Alberto Fiorenzi Srl

(Byla C-234/06 P)

(2006/C 178/37)

Proceso kalba: italų

Šalys

Apeliantė: Il Ponte Finanziaria SpA, atstovaujama advokatų P. Roncaglia, A. Torrigiani Malaspina, M. Boletto

Kita proceso šalis: Vidaus rinkos derinimo tarnyba (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) ir Marine Entreprise Project Società Unipersonale di Alberto Fiorenzi

Apeliantės reikalavimai

1. Panaikinti 2006 m. vasario 23 d. Pirmosios instancijos teismo (ketvirtoji kolegija) sprendimą byloje T-194/03, kuriuo atmetas apeliants pareikštas ieškinys ir jai nurodyta padengti bylinėjimosi išlaidas.
2. Patenkinti Pirmosios instancijos teismui pateiktą ieškinį ir:
 - a) panaikinti 2003 m. kovo 17 d. VRDT ketvirtosios apeliacinės tarybos sprendimą (byla R 1015/2001-4) dėl to, kad atmesdama apeliants apeliaciją ji sutiko registruoti vaizdinį Bendrijos prekių ženklą Nr. 940007 BAINBRIDGE 18 ir 25 klasės prekėms;
 - b) priteisti iš VRDT ir įstojusios į bylą šalies bylinėjimosi išlaidas procese pirmoje instancijoje ir apeliaciniame procese.

Apelacijos pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Apeliantė nurodo, kad skundžiamas sprendimas yra negaliojantis dėl šių priežasčių:

1. Klaidingas Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punkto taikymas, nes yra galimybė supainioti prekių ženklus, dėl kurių kilo ginčas:
 - Pirmosios instancijos teismas suklydo tvirtindamas, kad įstojusios į bylą šalies prekių ženklas BAINBRIDGE ir apeliants prekių ženklų šeima, kuriai priklauso sudėtinė dalis THE BRIDGE, nėra minimalaus panašumo laipsnio, nors pati įstojusi į bylą šalis pripažino, jog prekių ženklas BAINBRIDGE, kuriuo remiamasi protesto procedūroje, turi „žymų“ fonetinį panašumą su tam tikrais apeliants prekių ženklais laipsnį. Panašumo neatsveria conceptualus prekių ženklų, dėl kurių kilo ginčas, skirtumas, atsižvelgiant į tai, jog aiškiai yra klaidingas „teiginys“, kuriuo pasirėmė Pirmosios instancijos teismas, kad paprastas vartotojas italas turi pakankamai anglų kalbos žinių, leidžiančių jam atpažinti žodžio „bridge“ reikšmę;
 - todėl, jeigu prekių ženklai, dėl kurių kilo ginčas, turi bent jau minimalų panašumo laipsnį, supainiojimo galimybę reikėjo patvirtinti dėl prekių tapatumo ir apeliants prekių ženklų ryškaus skiriamojo požymio.

2. Klaidingas Reglamento Nr. 40/94 42 straipsnio 2 ir 3 dalių taikymas, nes Pirmosios instancijos teismas neatsižvelgė į apeliančios žodinių prekių ženklą Nr. 642952 THE BRIDGE:

— kalbant apie žodinių prekių ženklą THE BRIDGE, apeliančią pateikė pakankamai įrodymų, jog nagrinėjamas prekių ženklas buvo naudojamas iš tikrųjų pagal Reglamento Nr. 2868/95 22 straipsnio 2 dalį;

— Pirmosios instancijos teismas klaidingai pritaikė Reglamento Nr. 40/94 43 straipsnio 2 ir 3 dalis, nes iš esmės neišnagrinėjo klausimo, ar apeliančios pateikti dokumentai galėjo įrodyti jos prekių ženklo naudojimą, o tik nurodė, kad Apeliacinė taryba teisingai neatsižvelgė į šį prekių ženklą, nes apeliančią neįrodė jo nuolatinio naudojimo per visus penkerius atskaitos metus, nors to teisės aktai nereikalavo.

3. Klaidingas Reglamento Nr. 40/94 15 straipsnio 2 dalies a punkto, 43 straipsnio 2 ir 3 dalių taikymas, nes Pirmosios instancijos teismas neatsižvelgė į apeliančios vaizdinį prekių ženklą Nr. 370836 BRIDGE;

— turėjo būti laikoma, kad apeliančios pateiktų įrodymų, jog prekių ženklas THE BRIDGE iš tikrųjų buvo naudojamas, pakanka, kad taip pat būtų įrodytas ir prekių ženklo BRIDGE naudojimas;

— bet kuriuo atveju apeliančios vaizdinis prekių ženklas BRIDGE laikomas „apsauginiu“ prekių ženklu pagal Italijos įstatymą dėl prekių ženklų ir todėl jo naudojimas neturėjo būti įrodinėjamas.

— Pirmosios instancijos teismas suklydo priimdamas argumentą, VRDT pirmą kartą pateiktą tik atsakyme į ieškinį (todėl bet kuriuo atveju nepriimtina), pagal kurį apsauginio prekių ženklo institutas yra nesuderinamas su Bendrijos prekių ženklo apsaugos sistema. Tačiau iš tikrųjų daug argumentų įrodo „apsauginių“ prekių ženklų instituto suderinamumą su Bendrijos sistema.

4. Klaidingas Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punkto taikymas, nes tai, kad apeliančią yra daugelio prekių ženklų, kurių visi pagrįsti žodžiu „bridge“ (prekių ženklų serija), savininkė, padidina šių prekių ženklų bendrai paėmus ir prekių ženklo BAINDRIDGE supainiojimo galimybę;

— nors Pirmosios instancijos teismas ir pripažino, jog tai, kad apeliančią yra prekių ženklų, pagrįstų žymeniu „Bridge“, „šeimos“ savininkė, paprastai svarbu vertinant galimybės supainioti buvimą, tačiau konkrečiu atveju neatsižvelgė į šiuos prekių ženklus kaip tik įregistruotus, tačiau nenaudojamus, nors iš tikrųjų šių prekių ženklų naudojimas nesusijęs su tuo, kad jie turi būti laikomi priklausančiais prekių ženklų „serijai“.

2006 m. gegužės 29 d. pareikštas ieškinys byloje *Europos Bendrijų Komisija prieš Italijos Respubliką*

(Byla C-239/06)

(2006/C 178/38)

Proceso kalba: italų

Šalys

Ieškovė: Europos Bendrijų Komisija, atstovaujama G. Wilms, C. Cattabriga, L. Visaggio

Atsakovė: Italijos Respublika

Ieškovės reikalavimai

— pripažinti, kad atsiskiusi apskaičiuoti ir sumokėti nuosavus išteklius, kurie nebuvo surinkti dėl vienašališko karinės įrangos neapmokestinimo importo muitu, ir atsiskiusi sumokėti delspinigius už Komisijai nepateiktus nuosavus išteklius, Italijos Respublika neįvykdė išpareigojimų pagal Reglamento (EEB, Euratomas) Nr. 1552/89 2, 9, 10 ir 11 straipsnius ir pagal atitinkamus Reglamento Nr. 1150/2000 (EB, Euratomas) straipsnius;

— priteisti iš Italijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.